

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Richardi Arsdekin Soc. Jesu Sac. Theol. Professoris Theologia Tripartita Universa

Complectens nunc Bibliothecam perfectam Viri Ecclesiastici, ordine
sequenti

Controversiae Heterodoxae Ac Scholasticae - Cum speciali Notitia rerum
Modernarum, & Chronologia totius Monarchiae Sacrae, & Saecularis,
Pontificum, Conciliorum &c. Haeresum omnium, ac Propositionum
damnatarum Mundi Sex Aetatum ...

Archdekin, Richard

Dilingae, 1687

Quæstio III. An Pontificis in definiendo auctoritas infallibilis extendat se ad
omnes tam juris, quam facti quæstiones?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38447

VII. Sed levius ferendum foret, si hujus doctrinæ lucis tantum, quibus nata est, finibus contineretur. Latè nimium illa serpit, dum transit oceanum, & ad Apostolicos quoque Missionarios penetravit, quorum aliqui suis etiam Scriptis hoc contagiosum virus insperferunt. Nec dubitarunt, in alio genere causæ ac controversiæ, contra Pontificum decreta ac censure, hanc Facti quæstionem obtendere; & ipsos etiam Sectarios, hoc prætextu, Pontificiæ potestati in multis subducere. Ne igitur alii hoc nixi medio apud ignaros aditum sibi ulteriores aperiant, hic brevis hujus controversiæ expositio illis opportunè obicitur.

QUÆSTIO TERTIA.

An Pontificis in definiendo auctoritas infallibilis extendat se ad omnes tam juris, quam Facti quæstiones?

RESPONDEO & dico, Nullum errorem cadere posse in doctrinam quam Pontifex auctoritate summâ definit, & proponit universæ Ecclesiæ, sive illa Juris, sive Facti quæstionem contineat.

Nolo probare hanc assertionem argumentis prolixioribus. Ex unico principio jam stabilito rem hanc dilucidè breviterque conficiam.

Certum est fide divinâ omnibus Catholicis, Ecclesiam universam, cujus caput est Romanus Pontifex, non posse in credendo errare; quod supra contra Sectarios firmavi. Atqui si definitio Pontificis in doctrina Facti esset obnoxia errori, in eundem errorem trahe-retur universæ Ecclesiæ. Ergo in proponenda Ecclesiæ hujusmodi doctrinâ non potest Pontifex errare.

Minor probatur. Quia de facto Pontifex summâ potestate aliquid definiens in quæstione facti, distinctè, & sub anathemate mandat id credi & recipi ab universâ Ecclesiâ, eo tenore quo procedit in quæstione juris; & tota Ecclesiâ tenetur ejus mandato obtemperare. Ergo si Pontifex in definiendo Facti quæstione esset fallibilis, absolute posset, imo deberet universâ Ecclesiâ in eundem errorem induci.

En quo pertingat noxius error! qui dum in Facti quæstione Pontificis auctoritatem convellit, eadem ruinâ involvit universam Ecclesiam, ipsam columnam, & firmamentum veritatis.

II. Hanc verò in Pontifice circa Facti quæstiones inviolabilem potestatem ab Ecclesiâ agnitam semper, receptamque fuisse, ex suis ipsâ monumentis testabitur, ex quibus sufficit pauca, eaque recentiora proferre.

Sunt hæc Facti quæstiones: An cum corpore Christi remaneat panis substantia in Sacramento Eucharistiæ: An Christus aquam vino miscuerit in ultima cena: An per Baptisimum & Confirmationem imprimatur character Sacramentalis: An Ecclesiâ antiquissimis temporibus usâ fuerit Indulgentiis: An Deipara semper Virgo permanserit: An eadem per totam vitam ex speciali privilegio vitaverit omnia peccata etiam venialia &c. Has verò quæstiones Leo X. Pontifex per suam Bullam contra modernos Hæreticos resolvit, ac definivit, suamque definitionem universæ Ecclesiæ sub anathemate credendam proposuit, idemque postea in Concilio Tridentino præstitum fuit. Contra hanc Pontificis definitionem nemo orthodoxus accepit, nemo ad Facti latebras confugit, nemo in his quæstionibus sine erroris periculo deciden-

dis, præter Sectarios, summi Pastoris auctoritatem in dubium revocavit.

III. Hanc igitur semitam in aliis Facti controversiis teneat necesse est, qui non cupit novo exemplo à præcis Patrum vestigiis, & veritate deviare: quod ni faciat nullum fidei controversiis, nec in Romana quidem Ecclesiâ, exitum inveniet. Faciamus enim, insurgente novâ adversariorum oppugnatione, Pontificem aut Ecclesiam pro fidelium pace aliquid definire, exempli gratia, Deiparam nunquam actu peccasse: nunquâ contraxisse maculam originalem: Lutherum non fuisse à Deo missum. Quam facile foret omnem hujus definitionis vim evertere, opponendo, hic involvi quæstionem Facti, hanc non esse materiam fidei, Pontificem in his summâ auctoritate decidendis potestatis suæ limites excessisse. Sæpe enim, an quæstio aliqua factum involvat, à sola nominis lite dependet. Quisquis igitur non inanes lites, sed potius expeditam fidei semitam inquirat, huic Regulæ insitit necesse est: Pontifex aliquid definivit, & Ecclesiæ credendum proposuit; ergo id potuit definire. Parum enim utilis foret Spiritus veritatis in Ecclesiâ perpetuò mansurus, si permitteret Christi Vicarium suo nomine, & summâ auctoritate aliquid universæ Ecclesiæ proponere, quod per suam assistentiam ab erroris periculo non vindicaret.

IV. Neque huic doctrinæ adversatur Bellarminus Lib. 4. de Pont. c. 2. aut Doctores alii qui tradunt Pontificem, etiam ut Pontificem, & cum Concilio generali errare posse in controversiis facti particularibus, quæ ex informatione testimoniiisque hominum præcipuè dependent. Non enim admittunt illi quod Pontifex summâ potestate pro universâ Ecclesiâ aliquid definiens possit esse obnoxius errori: sed tantum docent, Pontificem etiam ut Pontificem, per modum judicis privati, errare posse in controversiis facti particularibus, uti dum aliquem excommunicat, suspendit, damnat, aut absolvit, potest fieri ut innocentem damnet, aut nocentem absolvat: quia in hujusmodi judicio non exercet officium Pastoris universalis, neque in his, si erret, tota Ecclesiâ in errorem inducitur, quia veritas talis sententiæ non proponitur definitivè tanquam ab universâ Ecclesiâ sub præcepto recipienda. Dicitur tamen actus illos exercere, tanquam Pontifex quia robur suum habent à Pontificia potestate, à cujus sententiâ ad aliud tribunal appellari non potest. Hoc igitur sensu intelligendus est Bellarminus, nec non Baronius, & Spondanus, dum in historia Honorii admittunt Pontificem & Concilia in quæstione facti errare posse. Et de Bellarmino quidem satis id aperte colligitur ex verbis, quæ loco supra citato præmittit, ubi tradit sententias Pontificum interdum, *Versari in rebus particularibus quæ ad paucos pertinent, quales ferè sunt omnes controversiæ facti, ut an talis sit promovendus ad Episcopatum, an jure fuerit promotus, an videatur deponendus &c.* Harum enim quæstionum decisio ex informatione testimoniiisque hominum præcipuè dependet, non ex Spiritus sancti assistentia, quæ tantum Pontifici definiendi, & universam Ecclesiam docenti, promittitur.

Ex dictis hæctenus dilucidè sequitur, Nunquam fieri, aut sperari posse, ut aliqua eadem propositio sive in materia juris, sive facti, semel ab Ecclesiâ aut Pontifice damnata, postea definiatur ut vera, vel contra, ut præclare deducit P. Bruno Neusser vir eximie doctus, in suo Prodromo Velitari p. 1. cap. 3.

QUÆ-

Arsde
kin

Theo-
logia

D. IV

28